

MELDURIN

– Tónleikin hava vit altíð havt í felag, og tíðin, tá vit plagdu at upptraðka saman, var ein ótrúliga stuttlig og festilig tíð, sigur Simme, her saman við konuni, Connie

Myndir: Álvur Haraldsen

– Tað var har, eg hitti konu mína, Connie, sum var systur Birna Dam, sum eg gjørdi nógvan tónleik saman við. Eg og Connie blivu gift í 1957. Tónleikin hava vit altíð havt í felag, og tíðin, tá vit plagdu at upptraðka saman, var ein ótrúliga stuttlig og festilig tíð, sigur Simme.

Gjørdur grammofonplátu

Tað var ikki fyrr enn umleið 1957, at Simme fór undir at gera sína egnu sangir, og í fleiri førum samstarvaðu hann og Birni um sangirnar, ið blivu gjørdir.

– Í roynd og veru var tað í 1948, tá eg sum 16 ára gamalur flutti út á Landavegin saman við familjuni, at eg so smátt fór undir at gera egin lög og tekstir. Klaverið frá Tinghúsvægnum kom sjálvandi við út á Landavegin, greiðir Simme frá og heldur fram:

– Tá útvarpið kom í 1957, fóru vit av álvara undir at framleiða egið tilfarð, tí tá skuldu vit gera nakrar útvarpssendingar, sigur Simme. Sangirnir, sum teir gjørdur, blivu væl umtóktir alt fyri eitt.

– Birni hevði tá siglt sum telegrafistur og kom aftur við fremmandum rútmum, sum vit tóku til okkara. Fól-

um tóktust at dáma tað, vit gjørdur, og tað var ein spennandi tíð, sigur Simme og vísir á, at tað var eisini um hetta mundið, at Simme og bólkurin vóru biðin um at gera eina grammofonplátu.

– Hanseman Tórgarð bønnaði og bað meg um, at vit skuldu spæla sangir inn á eina grammofonplátu. Tað endaði við, at eg segði okey, lat okkum royna okkurt, og vit tóku so upp í hølunum hjá Losjuni. Har bleiv plátan Eitt sunnukvöld í plantasjuni til, fortelur Simme og heldur fram:

– Tað tók ikki langa tíð at gera ta plátuna, tí vit tendraðu ein bandupptakara, og so spældu vit allir í senn. Vit funnu útav, at mikrofonin, sum var ein lítill krystall mikrofon, stóð best ytst á borðkantinum, og so stillaðu vit okkum sum frægast rundan um borðið og spældu, sigur Simme.

Grammofonplátan bleiv væl dámd.

– Fólki tóku væl ímóti, kanska serliga tí, at har var einki slíkt føroyskt tilfarð frammanundan, so tey vóru ógvuliga glað. Eg haldi meg tora at siga, at tað plátan varð ein success, sigur Simme.

» **Eg geri eitt sindur við tónleik av og á, men eg tími ikki, um tað ikki er nakað ordiligt. Lagið skal vera heilt gott, áðrenn eg tími at gera ein tekst til**

Handilsmaður

Umframt kendu sangirnar, so seta flest fólk ivaleyst eisini Simma í samband við tónleikahandilin, Simme Musikkhús. Tað var í 1957 at

Simme í smáum byrjaði at handla við ljóførum.

– Eg og Connie vóru júst blivin gift, og okkurt máttu vit hava at liva av. Tá var ikki heilt lætt at fáa arbeiði, so

eg byrjaði at undirvísa í tónleiki. Nógv vildu læra, men fá dugdu nakað frammanundan, fortelur Simme, sum undirvísti í klaveri, gittar, trummu og harmoniku. Serliga var tað væl umtókt at ganga til gittarspæl hjá Simma.

– Tey spurdu meg, um eg kundi bíleggja teimum gittar, og tað gjørdi eg so. Vit búðu tá í kjallaranum hjá teimum gomlu á Landavegnum, og eg minnst, at húsið var fult gittarum, sum vóru stáplaðir inn í stovuna og kømurini, sigur Simme og flennir.

Í juli 1959 fekk hann høli, har Smyrjubreyðsbúðin heldur til í dag. Har hevði hann sítt virkseimið fram til 1979, tá handilin flutti niðan í SMS, sum tá bert hevði tvey ár á baki.

– Men at leiga har var dýrt og strævið, og harafturat hevði eg einki lagurpláss, og í 1982 valdi eg so at fara úr SMS og niðan á Háls í eini høli har. Tá fór eg so eisini undir at selja sjónvarp og radio, fortelur Simme.

Handilin á Hálsi merkti í stóran mun til kreppuna, sum byrjaði seinast í 80'árunum, og tá fór alt handilsvirksemið hjá Simma fyri skeyti. Hann valdi tó at byrja aftur í Ægirshædd, og

flutti í 1993 oman í miðbýin í Handilskjarnan at halda til við handlinum.

– Tvey ár seinni fór eg so inn í bókasavnsbygningin, og har var eg við handlinum líka til 2004, tá eg valdi at selja hann til Petur Magnus Bjarnastein, sum hevði arbeiðt hjá mær, sigur Simme.

Síðani lívið sum handilsmaður endaði, hevur Simme tó ikki sitið hendur í favn. Hann hevur allatíðina verið virkin við tónleikinum og er tað framvegis, hóast aldurin og heilsan hava sína ávirkan. Í august mánaði fekk Simme tveir blóðtøppar, sum millum annað hava ført til, at minnið er farið nakað og eisini er hoyrnin minkað. Men tað forar honum ikki í at gera tónleik.

– Eg geri eitt sindur av og á, men eg tími ikki, um tað ikki er nakað ordiligt. Lagið skal vera heilt gott, áðrenn eg tími at gera ein tekst til, sigur Simme, sum gleðir seg til hóskevöldið, tá heiðurstiltak verður fyri honum í Norðurlandahúsinum.

– Eg eri rættiliga spentur, hóast eg ikki ordiliga veit, júst hvat tað er, sum fer at henda. Men man ikki tað verður finar greiðir, sigur einn lítillátin Simmi og smilist.